

πού οί ήθοιοι μ' έσυραν εις τὸ προσκήνιον καὶ ηὐχαρίστησα τὸ κοινὸν δι' ὑποκλίσεως ἢ ὁποία μ' ἔκαμε νὰ φανῶ γελοῖος.

Ἐφερε μίαν ἐνδυμασίαν χρώματος καφε τὴν ὁποίαν θὰ ἤδύνατο νὰ ἐκλάβῃ κανεὶς καὶ ὡς μαύρην. Ὅστις ἐπλησίαζεν ὁμῶς θὰ ἀντελαμβάνετο ὅτι ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν κηλίδων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἐξαλειφθοῦν.

Παρήλθεν ἀρκετὸς καιρὸς ἕως ὅτου ὁ συνθέτης δυνηθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐνδυμασίαν ἐκείνην μὲ ἄλλην καινουργῇ.

Ὁ πάππος τοῦ συνθέτου τῆς «Μανὸν» διεκρίθη ὡς συνθέτης ἱερᾶς μουσικῆς καὶ εἰς αὐτὴν ἡσθάνετο κατ' ἀρχὰς κλίσιν καὶ ὁ νεαρὸς Ἰάκωβος.

Ἡ κλίσις του ὁμῶς αὐτὴ ἦτο πολὺ περίεργος· διότι ἤθελε νὰ ἐμπνέεται τὰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις ἀπὸ ἐρωτικά καὶ ἄλλα κοσμικὰ θεάματα. Ἄλλως τε καὶ ὁ πάππος του ἔχει γράφει ἐκκλησιαστικὰς μελωδίας αἱ ὁποῖαι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὸν λιβανωτὸν καὶ ἀπὸ τὸ κρινολίνον συγχρόνως, ἀπὸ σοβαρὰς μορφᾶς ἁγίων καὶ ἀπὸ χαριτωμένα προσωπάκια θηλυκῶν πειρασμῶν.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του, ἀγαπᾷ τὴν «Μπουτερφλάυ».

Τὴν φανταστικὴν εἰκόνα της, σχεδιασθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μινάκοβιτς, τὴν ἔχει κρεμασμένην ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τραπέζι εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζεται.

—Τὸ κοινὸν—λέγει—τὴν ἀπρηνήθη εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πεποίθησιν εἰς τὴν καλὴν μου Μπουτερφλάυ. Ἡ ἱστορία της μὲ εἶχε συγκινήσει, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὀλίγας πού ἐννόησε καὶ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ βαθειὰ ἓνα γλυκὺ αἶσθημα εὐσπλαγχνίας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάλληλος ὅπως ἐξυμνῶ ἡρωϊκὰς πράξεις. Μοῦ ἀρέσουν τὰ «ἀνθρώπινα» πλάσματα πού ἐλπίζουν καὶ ὑποφέρουν, γελοῦν καὶ κλαίουں.

Ἡρωτήθη ὁ Πουτσίνι, ἂν τὸ πρῶτον παρασταθῇ ἔργον του τὸν ἀνεκούφισεν οἰκονομικῶς.

—Δηλαδή—ἀπήντησε—μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πληρώσω τὰ χρέη τὰ ὁποῖα εἶχα, ὅπως κάθε ἄνθρωπος. Τὰ ἴδι-

κά μου ἦσαν μικρά, ἀλλὰ πολλά. Τὰ μικρά δὲ χρέη εἶνε καμμιὰ φορὰ χειρότερα ἀπὸ τὰ μεγάλα. Ἦρχισα πραγματικῶς ν' ἀνακουφίζωμαι εἰς τὰ 1893, μετὰ τὴν πρῶτην Φεβρουαρίου ὁπότε παρעστάθη ἡ «Μανὸν» εἰς τὸ Ρέτζιο τοῦ Τουρίνου.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς «Μποὲμ» ἡ ὁποία κατέκτησε τὸν κόσμον ἐνῶ ὁ συνθέτης της κατέκτα τὸ Τόρρε ντέλ Λάγκο. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἠγόρασεν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἓνα μικρὸ σπιτάκι, ἔπειτα ἓνα μεγαλύτερον μὲ κήπον, ἔπειτα μίαν ἑπαυλιν καὶ τέλος περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν του ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ.

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν ὁποίαν μετέβη ὅταν ἐδόθησαν διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὸν Νέον Κόσμον τὰ ἔργα του ἔχει μείνει κατενθουσιασμένος.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην παρετίθεντο διαρκῶς γεύματα πρὸς τιμὴν του, εἰς τὸ Βουένος Ἀῦρες τοῦ παρεωρήθη ὁλόκληρον διαμέρισμα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Ἵνπο» καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν του ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, μηδὲ αὐτῶν τῶν τραμ ἐξαιρουμένων.

Ὅταν κάποτε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως τὸν ἀναίβασαν εἰς ἓνα τραμ ὡραιότατα στολισμένον καὶ τὸν περιήγαγον ἐν θριάμβῳ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Ὅταν ἐπέστρεψε τοῦ ἀνηγγέλθη ὅτι τὸν ἐπερίμεναν ἑκατὸν πενήντα μαθητρίαι τοῦ Ὁδείου τῆς πόλεως.

Ὁραῖαι καὶ πολὺ εὐγενεῖς ὅλαι τῶν, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε ὁ διδάσκαλος εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν διότι δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐύκολον νὰ περιποιηθῇ κἀνεῖς ἑκατὸν πενήντα κορίτσια συγχρόνως.

ΒΕΚ.

Εὐτυχία εἶνε μία πτήσις λευκῶν πτηνῶν ἐπάνω εἰς γαρισμένα μάγμαρα.

*

Ἐρως εἶνε ἡ συνάντησις τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ μετὰ τῆς γυναικεῖας κοφότητος.

Τὸ Πάσχα τῆς ἐγγονῆς

Σχεδιαγράφημα Ν. Λύτρα.